

BRIDGERTON

Yllättävä rakkaus

Nyt myös Netflix-sarjana

JULIA QUINN

TAMMI

JULIA QUINN

BRIDGERTON

Yllättävä rakkaus

SUOMENTANUT

PIA SALO

TAMMI

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *The Viscount Who Loved Me* ilmestyi Yhdysvalloissa 2000.

Copyright © Julie Cotler Pottinger 2000

Published by arrangement with Avon, an imprint of HarperCollins Publishers.

Suomenkielinen laitos © Pia Salo ja Tammi 2021

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-3364-2

*Little Goose Twistille,
joka oli seuranani kirjaa kirjoittaessani.
En malta odottaa tapaamistamme!*

*Ja Paulille,
vaikka hän onkin allerginen musikaaleille.*

Prologi

Anthony Bridgerton oli aina tiennyt kuolevansa nuorena.

Lapsuudessaan hän ei toki ajatellut niin. Pienenä Anthonylla ei ollut koskaan ollut syytä edes ajatella kuolevaisuuttaan. Hänen varhaiset vuotensa olivat aina syntymästä saakka olleet täydellistä pienen pojan elämää.

Anthony oli toki vanhan ja varakkaan aatelissuvun perijä, mutta toisin kuin useimmat aristokraattiparit, lordi ja lady Bridgerton olivat hyvin rakastuneita toisiinsa. Esikoispoikansa syntymään he eivät suhtautuneet niinkään perillisen saapumisena. Syntymän kunniaksi ei siis järjestetty kutsuja sen puoleen kuin muitakaan tilaisuuksia tai juhlallisuuksia. Äidille ja isälle juhlaksi riitti se, että he saivat katsoa ihmetellen vauvaa.

Bridgertonit olivat nuoria vanhemmiksi – Edmund tuskin kahtakymmentä ja Violet vasta kahdeksantoista – mutta järkeviä ja vahvoja ihmisiä, jotka rakastivat poikaansa niin kiivaasti ja omistautuneesti, että sellaista harvoin nähtiin heidän piireissään. Äitinsä suureksi kauhuksi Violet halusi ehdottomasti imettää poikaa itse. Edmund taas ei suostunut yhtymään vallitsevaan näkemykseen, jonka mukaan lasten tuli pysyä poissa isien näkö- ja kuuloetäisyydeltä. Hän otti lapsen mukaansa pitkille patikkaretkille Kentin niityille, puhui tälle filosofiasta ja runoudesta, jo kauan ennen kuin pienokainen ymmärsi sanaakaan, ja kertoi iltasadun joka ainoa ilta.

Varakreivi ja varakreivitär olivat siis hyvin nuoria ja kovin rakastuneita, eikä toisen, Benedictiksi ristityn pienokaisen saapuminen vain kaksi vuotta Anthonyn syntymän jälkeen siksi yllättänyt ketään. Edmund muutti välittömästi päiväohjelmaansa niin, että pystyi ottamaan molemmat poikansa mukaan patikkaretkille. Hän linnoittautui viikoksi talleille nahkurin kanssa työstämään aivan erityistä selkäreppua, jossa hän voisi kuljettaa Anthonya samalla kun kantoi Benedict-pienokaista sylissään.

Kolmikko kulki halki niittyjen ja yli purojen, ja Edmund tarinoi pojilleen maailman ihmeistä, täydellisistä kukista ja taivaansinestä, uljaista ritareista ja neidoista pulassa. Violet nauroi aina, kun miesväki palasi kotiin tuulen tuivertamana ja auringon päivettämänä ja Edmund huudahti: ”Kas! Neito pulassa. Meidän on syytä rientää hätiin.” Sitten Anthony heittäytyi äitinsä syliin kikattaen ja vannoi suojelevansa tätä tulta syöksevältä lohikäärmeeltä, jonka he olivat juuri nähneet kylässä vain kahden mailin päässä.

”Vain kahden mailin päässä?” Violetilla oli tapana henkäistä ja lausua vastauksensa juuri sopivan kauhistuneeseen sävyyn. ”Taivas varjelkoon, mitä tekisinkään ilman kolmea vahvaa miestä turvanani?”

”Benedict on vauva”, Anthony muistutti.

”Mutta hän kasvaa isoksi”, hänen äitinsä vastasi aina pöyhöttäen Anthonyn hiuksia, ”aivan kuten sinäkin, ja kasvatte molemmat vieläkin isommiksi.”

Edmund antoi aina lapsilleen tasapuolisesti hellyyttä ja huomiota, mutta kun Anthony piteli yöllä rintaansa vasten Bridgertonin suvun perintötaskukelloa (jonka hän oli saanut kahdeksanvuotispäivänään isältään, joka puolestaan oli saanut kellon omalta isältään täyttäessään kahdeksan), hän ajatteli mielellään, että hänen ja isän välinen suhde oli jollakin tavoin erityinen. Ei siksi, että Edmund olisi rakastanut häntä eniten – siihen mennessä Bridgertonin sisaruksia oli kertynyt neljä

(Colin ja Daphne olivat syntyneet ajallisesti melko lähekkäin), ja Anthony tiesi vallan hyvin, että kaikki lapset olivat erittäin rakastettuja.

Anthony piti omaa suhdettaan isäänsä erityislaatuisena yksinkertaisesti siitä syystä, että hän oli tuntenut isän pisimpään. Hänellä olisi aina kahden vuoden etumatka Benedictiin. Ja kuuden vuoden etumatka Coliniin. Daphne taas oli ensin näkin tyttö (kauhistus!) ja sen lisäksi tuntenut isän kokonaiset kahdeksan vuotta lyhyemmän ajan kuin Anthony, joka mielellään muistutti itseään siitä, että tuo etumatka säilyisi aina.

Edmund Bridgerton oli yksinkertaisesti Anthonyn maailman ehdoton keskipiste. Hän oli pitkä, hänellä oli leveät hartiat ja hän ratsasti kuin olisi syntynyt satulassa. Edmund osasi aina ratkaista laskutehtävät (silloinkin, kun kotiopettaja ei osannut) eikä keksinyt yhtäkään syytä olla sallimatta pojilleen puumajaa (ja vieläpä rakensi sellaisen itse), ja hän nauro i aina niin, että lämmin tunne valtasi Anthonyn kauttaaltaan.

Edmund opetti Anthonyn ratsastamaan. Hän opetti Anthonyn ampumaan ja uimaan. Edmund vei pojan Etoniin itse sen sijaan, että poika olisi lähetetty matkaan vaunuissa palvelijoiden saattamana, kuten useimmat Anthonyn tulevista ystäväistä. Kun hän näki, kuinka hermostuneena Anthony vilkuili koulua, josta samalla tulisi pojan uusi koti, hän otti asian puheeksi ja vakuutti pojalle, että kaikki järjestyy.

Ja kaikki järjestyikin. Anthony tiesi, että niin kävisi. Isähän ei valehdellut koskaan.

Anthony rakasti äitiään. Hän olisi luopunut vaikka käsivarresta äidin turvallisuuden ja hyvinvoinnin tähden. Mutta kaikki mitä hän teki ja saavutti nuoruusvuosinaan, kaikki hänen tavoitteensa, toiveensa ja unelmansa – kaiken sen hän teki isänsä tähden.

Kunnes eräänä päivänä kaikki muuttui. Hän mietti myöhemmin, kuinka kummallista oli, että ihmisen elämä saattoi muuttua hetkessä. Kuinka kaikki saattoi hetkessä olla... toisin.

Niin kävi Anthonyyn ollessa kahdeksantoista, hänen viettäessään kesää kotona ja valmistautuessaan ensimmäiseen Oxfordinvuoteensa. Hänen oli määrä aloittaa All Souls Collegessa kuten isänsä aikanaan, ja elämä näytti juuri niin loistavalta ja häikäisevältä kuin kahdeksantoistavuotiaana sopi olettaa. Anthony oli alkanut kiinnittää huomiota naisiin, ja mikä kenties sitäkin mainiompaa, naiset olivat alkaneet kiinnittää huomiota häneen. Hänen vanhempansa hankkivat edelleen lisää jälkikasvua, ja perhe oli täydentynyt Eloisella, Francescalla ja Gregorylla. Anthony yritti parhaansa mukaan olla pyörittelemättä silmiään ohittaessaan aulassa äitinsä, joka odotti jo kahdeksatta lastaan. Lasten hankinta vanhempien iässä tuntui hieman sopimattomalta, mutta hän piti mielipiteensä omana tietonaan.

Kuka hän oli kyseenalaistamaan Edmundin näkemyksiä? Kenties hänkin haluaisi lisää lapsia kypsässä kolmenkymmenkahdeksan vuoden iässä.

Anthony sai tiedon myöhään iltapäivällä. Hän oli juuri palaa-massa pitkältä ja kipeää tehneeltä ratsastusretkeltä Benedictin kanssa. Avattuaan Bridgertonien sukukartanon Aubrey Hallin etuoven hän näki kymmenvuotiaan sisarensa istuvan lattialla. Benedict oli yhä talleilla hävittyään Anthonylle jonkin typerän vedon, jonka ehtoihin sisältyi molempien hevosten hankaaminen puhtaaksi.

Nähdessään Daphnen Anthony pysähtyi siihen paikkaan. Oli kerrassaan epätavallista, että hänen sisarensa istui lattialla keskellä eteisaulaa. Vielä epätavallisempaa oli se, että sisar itki.

Daphne ei itkenyt koskaan.

”Daff”, Anthony sanoi empivästi. Hän oli liian nuori osataksaan toimia itkevän naishenkilön kanssa ja epäili, oppisiko milloinkaan. ”Mitä –”

Ennen kuin hän sai lauseensa loppuun, Daphne nosti pää-tään ja tämän suurista ruskeista silmistä kajastuva musertava sydänsuru lävisti Anthonyyn veitseniskun tavoin. Hän horjatti askeleen taaksepäin. Jokin oli vialla, pahasti vialla.

”Hän on kuollut”, Daphne kuiskasi. ”Papa on kuollut.”

Hetken Anthony ajatteli kuulleensa väärin. Ei hänen isänsä voinut olla kuollut. Toiset ihmiset kuolivat nuorena, kuten Hugo-setä, mutta Hugo-setä oli ollut pieni ja heiveröinen. Ainakin pienempi ja heiveröisempi kuin Edmund.

”Olet väärässä”, hän sanoi Daphnelle. ”Olet varmasti väärässä.”

Daphne pudisti päätään. ”Eloise kertoi minulle. Hän oli... Se oli...”

Anthony tiesi, ettei sisarta kannattanut hermostuttaa silloin, kun tämä nyhkytti, mutta hän ei kyennyt estämään itseään. ”Se oli mikä, Daphne?”

”Mehiläinen”, Daphne kuiskasi. ”Mehiläinen pisti häntä.”

Hetken Anthony ei pystynyt kuin tuijottamaan sisartaan. Lopulta hän sanoi käheällä, lähes tunnistamattomalla äänellä: ”Ei aikuinen mies kuole mehiläisen pistoon.”

Daphne ei vastannut, istui vain lattialla. Hän nieleskeli yrittäessään pidättää kyneleitä.

”Häntä on ennenkin pistänyt mehiläinen”, Anthony lisäsi korottaen ääntään. ”Olin silloin hänen kanssaan. Törmäsimme mehiläispesään. Saimme molemmat piston, minä olkapäähän.” Hänen kätensä nousi vaistomaisesti kohtaan, johon mehiläinen oli pistänyt vuosia sitten. Hän lisäsi kuiskaten: ”Ja isää käsivarteen.”

Daphne vain tuijotti häntä oudon ilmeettömänä.

”Hän oli aivan kunnossa”, Anthony intti. Hän kuuli pakokauhun omassa äänessään ja tiesi pelottavansa Daphnea, muttei kyennyt säätelemään reaktiotaan. ”Ei mies voi kuolla mehiläisen pistoon!”

Daphne pudisti päätään, ja hänen tummat silmänsä näyttivät satavuotiaan vanhuksen silmiltä. ”Se oli mehiläinen”, hän sanoi kumeasti. ”Eloise näki sen. Ensin isä vain seisoi paikoillaan, ja hetkessä hän oli... hän oli...”

Varsin outo tunne valtasi Anthonyn. Hänestä tuntui kuin

lihakset olisivat pyrkineet ihon läpi. ”Hetkessä hän oli mitä, Daphne?”

”Poissa.” Daphne jäi tuijottamaan ymmällään sanansa perään, ja Anthony oli aivan yhtä ymmällään.

Anthony jätti sisarensa istumaan eteishalliin ja harppoi portaat ylös kolme askelmaa kerrallaan. Ei isä mitenkään voinut olla kuollut. Ei mies kuole mehiläisen pistoon. Se oli mahdotonta. Täysin järjenvastaista. Edmund Bridgerton oli nuori ja elinvoimainen. Hän oli pitkä ja harteikas ja voimakas, eikä mikään mitätön hunajamehiläinen olisi voinut kaataa Edmundia, luojaan tähden sentään.

Yläkerran aulaan päästyään Anthony kuitenkin näki kymmenkunta paikolleen jähmettynyttä palvelijaa, joiden syvä hiljaisuus paljasti tilanteen synkkyuden.

Ja palvelusväen säälivät katseet... ne tulisivat vainoamaan häntä koko loppuelämän.

Anthony uumoili joutuvansa raivaamaan tiensä vanhempiensa makuukamariin, mutta palvelusväki jakaantui kah-tia kuin Punainenmeri, ja kun hän työnsi oven auki, tilanteen vakavuus valkeni hänelle.

Hänen äitinsä istui vuoteen laidalla. Äiti ei itkenyt eikä päästänyt ääntäkään, piti vain Edmundin kädestä kiinni ja kei-nui hitaasti edestakaisin.

Isä makasi hiljaa vuoteessa. Hiljaa kuin...

Anthony ei halunnut edes ajatella koko sanaa.

”Mama?” hän sanoi ja nielaisi. Hän ei ollut kutsunut äitiään ”Mamaksi” vuosiin, vaan tämä oli ollut ”äiti” siitä lähtien, kun hän oli lähtenyt Etoniin.

Violet kääntyi verkkaisesti, kuin Anthonyn ääni olisi kan-tautunut hänen korviinsa kumeana jostain kaukaa.

”Mitä tapahtui?” Anthony kuiskasi.

Violet pudisti päätään, toivoton katse suunnattuna kaukai-suuteen. ”En tiedä.” Hän avasi suunsa kuin puhuakseen, mutta vaikutti unohtaneen, mitä oli aikeissa sanoa.

Anthony astui askeleen taaksepäin. Hänen liikkeensä olivat kömpelöitä ja äkkinäisiä.

”Hän on poissa”, Violet kuiskasi lopulta. ”Hän on poissa ja minä... voi luoja... minä...” Hän laski toisen kätensä raskauden pyöristämälle vatsalleen. ”Minä sanoin hänelle... voi, Anthony, minä sanoin hänelle –”

Violet näytti olevan lähellä murtumispistettä. Anthony nieli kyyneleet, jotka polttelivat silmissä ja pistivät kurkussa, ja siirtyi äitinsä vierelle. ”Kaikki on hyvin, Mama”, hän sanoi.

Mutta kaikki ei ollut hyvin.

”Minä sanoin hänelle, että tämän on oltava viimeisemme”, Violet henkäisi ja nyyhki Anthonyn olkaa vasten. ”Minä sanoin hänelle, että en voisi enää kantaa lisää lapsia ja että meidän on oltava varovaisia ja... Voi Anthony, mitä tekisinkään, jos saisin hänet takaisin ja voisin suoda hänelle vielä yhden lapsen. Minä en ymmärrä. En vain voi ymmärtää...”

Anthony syleili itkevää äitiään. Hän pysyi vaiti. Tuntui hyödyttömältä yrittää löytää sanoja kuvaamaan järkytystä, jonka hän tunsi sydämessään.

Anthonykaan ei ymmärtänyt.

Tohtorit saapuivat myöhemmin iltapäivällä ja totesivat olevansa aivan ymmällään. He olivat kyllä kuulleet vastaavista tapauksista aiemmin, mutta eivät milloinkaan kenenkään näin nuoren ja täysissä voimissaan olevan kohdalla. Edmund oli ollut niin elinvoimainen ja vahva; kukaan ei olisi voinut arvata. Varakreivin nuorempi veli Hugo oli tosin kuollut jokseenkin äkillisesti edeltävänä vuonna, mutta sellainen taipumus ei välttämättä kulkenut suvussa. Vaikka Hugo oli kuollut ollessaan yksin ulkona, kukaan ei ollut nähnyt mehiläisenpistoa hänen ihollaan.

Toisaalta kukaan ei ollut myöskään etsinyt sellaista.

Kukaan ei voinut tietää, tohtorit toistelivat toistelemistaan, kunnes Anthony halusi kuristaa heistä joka ainoan.

Viimein hän sai tohtorit ulos talosta ja peitteli äitinsä vuoteeseen. Äidille oli tehty makuusija ylimääräiseen makuukamariin, sillä ajatus nukkumisesta vuoteessa, jonka hän oli jakanut Edmundin kanssa vuosien ajan, ahdisti häntä. Anthony onnistui saamaan myös kuusi sisarustaan vuoteisiinsa. Hän lupasi, että he keskustelisivat aamulla ja että kaikki järjestyisi, että hän huolehtisi sisaruksistaan, kuten isä olisi halunnut.

Hän meni kamariin, jossa hänen isänsä ruumis yhä oli, ja katsoi isää. Hän katsoi ja katsoi, tuijotti tuntikausia miltei silmiään räpäyttämättä.

Kun hän poistui kamarista, hän suhtautui elämäänsä uudella tavalla ja oli havahtunut omaan kuolevaisuuteensa.

Edmund Bridgerton oli kuollut kolmenkymmenen kahdeksan vuoden iässä. Eikä Anthony voinut kuvitellakaan päihittävänsä isäänsä millään tavoin, ei edes elinvuosissa.

1. luku

Elostelijat ovat aihe, jota on toki aiemmin käsitelty tällä palstalla, ja kynäilijänne on tullut siihen lopputulemaan, että on olemassa ensinnäkin elostelijoita – ja sitten on Elostelijoita.

Anthony Bridgerton on Elostelija.

Elostelija (pienellä alkukirjaimella) on nuori ja kypsymätön. Hän rehentelee valloituksillaan, käyttäytyy äärimmäisen typerästi ja kuvittelee olevansa vaaraksi naisväelle.

Elostelija (isolla alkukirjaimella) tietää olevansa vaaraksi naisväelle.

Hän ei rehentele valloituksillaan, sillä hänen ei tarvitse. Hän tietää, että hänestä kuiskitaan niin miesten kuin naisten keskuudessa, ja itse asiassa pikemminkin toivoisi, ettei hänestä puhutaisi ensinkään. Hän tietää, kuka on ja mitä on tehnyt, eikä hänen asioistaan tarvitse laverrella sen laajemmin.

Elostelija ei käyttäydy typeryksen tavoin siitä yksinkertaisesta syystä, että hän ei ole typerys (sen enempää kuin kuka tahansa miessukupuolen edustaja). Hän ei suhtaudu ylen pitkämielisesti seurapiirien heikkoihin lenkkeihin, ja totta puhuen kynäilijänne ei voi yleisesti ottaen häntä tästä moittia.

Jos tämä ei kuvaa varakreivi Bridgertonia – joka on eittämättä tämän seurapiirikauden tavoitelluin poikamies – täydellisesti, kynäilijänne luopuu sulkakynästään välittömästi. Kysymys kuuluukin: nähdäänkö varakreivin viimeinkin antautuvan

avioliiton auvoon vuoden 1814 seurapiirikaudella? Kynäilijänne epäilee sitä.

LADY WHISTLEDOWNIN SEURAPIIRISANOMAT

20. HUHTIKUUTA 1814

”Älä vain sano, että hän kirjoittaa taas varakreivi Bridgertonista”, Kate Sheffield lausui yleisesti kaikille salongissa oleville.

Katen lähes neljä vuotta nuorempi sisarpuoli Edwina kohotti katseensa yksilehtisestä aviisista. ”Mistä tiesit?”

”Kikatat kuin mielipuoli.”

Edwina kihersi tärisyttäen damastisohvaa, jolla he molemmat istuivat.

”Siinä näet!” Kate sanoi ja töytäisi Edwinaa kevyesti käsivarteen. ”Sinua kiherryttää aina, kun hän kirjoittaa jostakin paheelisesta lurjuksesta.” Kate hymyili leveästi. Sisaren kiusoittelu – hyväntahtoisesti, totta kai – oli hänen lempipuuhaan.

Mary Sheffield, Edwinan äiti ja Katen äitipuoli lähestulkoon kahdeksantoista vuoden ajan, katsahti kirjontatyöstään ja kohensi kakkuloita nenällään. ”Mikä teitä kahta naurattaa?”

”Kate on tuohtunut, koska Lady Whistledown kirjoittaa jälleen elosteleavasta varakreivistä”, Edwina selitti.

”En minä ole tuohtunut”, Kate sanoi, vaikka kukaan ei kuunnellut.

”Bridgertonistako?” Mary kysyi hajamielisenä.

Edwina nyökkäsi. ”Niin.”

”Ainahan hän kirjoittaa varakreivi Bridgertonista.”

”Luulenpa, että hän vain kirjoittaa mielellään elostelijoista”, Edwina huomautti.

”Tietysti hän kirjoittaa mielellään elostelijoista”, Kate vastasi kipakasti. ”Jos hän kirjoittaisi pitkästyttävistä ihmisistä, kukaan ei ostaisi hänen aviisiaan.”

”Ei pidä paikkaansa”, Edwina vastasi. ”Juuri viime viikolla hän kirjoitti meistä, ja meitä nyt ei voi hyvällä tahdollakaan pitää Lontoon kiinnostavimpina ihmisinä.”

Kate hymyili sisarensa sinisilmäisyydelle. Kate ja Mary eivät ehkä olleet Lontoon kiinnostavimpia ihmisiä, mutta Edwina, jolla oli kullanvaaleat hiukset ja hätkähdyttävän vaaleansiniset silmät, oli jo ehditty nimetä vuoden 1814 seurapiirikauden helmeksi. Katella taas oli tavanomaisen ruskeat hiukset ja silmät, ja häneen viitattiin yleensä seurapiirikauden helmen vanhempana sisarena.

Kate tuumi, että liikanimi voisi varmasti olla pahempikin. Ainakaan kukaan ei ollut vielä alkanut kutsua häntä seurapiirikauden helmen ikäneitosisareksi, mikä kuitenkin oli huomattavasti lähempänä totuutta kuin kukaan Sheffieldeistä tohti myöntää. Kahdenkymmenen vanhana (lähes kahdenkymmenenyhden, jos nyt aivan pikkutarkkoja ollaan) Kate oli jo hie-man yli-ikäinen debytoimaan Lontoon seurapiireissä.

Vaihtoehdot olivat kuitenkin olleet vähissä. Sheffieldit eivät olleet olleet rikkaita silloinkaan, kun Katen isä vielä eli, ja kun tämä oli menehtynyt viisi vuotta aiemmin, perhe oli joutunut kiristämään kukkaronnyörejä entisestään. He eivät missään nimessä olleet valmiita köyhäintaloon, mutta jokainen penni oli tärkeä ja joka ainoasta punnasta oli oltava tarkka.

Entistä niukemman taloudellisen tilanteensa myötä Sheffieldeillä oli varaa vain yhteen Lontoon-matkaan. Talon ja hevosvaunujen vuokraaminen ja edes kaikkein välttämättömimmän palvelusväen palkkaaminen seurapiirikauden ajaksi maksoivat rahaa. Niin paljon, ettei heillä ollut siihen varaa kahdesti. He olivat siis joutuneet säästämään Lontoon-matkaansa varten kokonaiset viisi vuotta. Ja jos tyttäret eivät menestyisi aviomarkkinoilla... No, perhettä ei sentään tuomittaisi velkavankeuteen, mutta heillä olisi edessään sivistyneen köyhälistön hiljainen elämä jossakin viehättävässä pikku talossa Somersetissa.

Molemmat tyttäret joutuivat siis astumaan seurapiireihin samana vuonna. Oli päätetty, että järkeenkäyvin ajankohta debyyttille olisi, kun Edwina olisi vasta seitsemäntoista ja Kate lähes kahdenkymmenenyhden. Mary olisi halunnut odottaa,

kunnes Edwina täyttäisi kahdeksantoista ja olisi hieman kypsempi, mutta silloin Kate olisi jo lähes kahdenkymmenenkauden, ja taivas varjeltakoon, kenelle hänet silloin saisi naitettua?

Kate hymyili kuivasti. Hän ei olisi halunnut astua seurapiireihin lainkaan. Hän oli tiennyt alusta pitäen, ettei ollut sitä tyyppiä, joka herättäisi huomiota hienostopiireissä. Hän ei ollut riittävän sievä korvatakseen sillä puuttuvat myötäjäiset, eikä hän ollut milloinkaan oppinut hymyilemään teennäisesti, sipsuttelemaan sirosti tai mitään muutakaan, mitä muut tytöt tuntuivat oppineen jo varhaislapsuudessa. Jopa Edwina, joka ei ollut tippaakaan laskelmoiva, jotenkin tiesi, millä tavoin seistä ja kävellä niin, että miehet olivat valmiita nyrkkitappeluun saadakseen kunnian saattaa hänet tien yli.

Kate puolestaan seisoi aina ryhdikkäästi, hartiat suorassa, ei kuollakseenkaan pystynyt istumaan paikoillaan ja käveli kuin kilpaa – eikä voinut käsittää, miksi *ei* olisi kävellyt niin. Jos keran oli menossa jonnekin, miksi ihmeessä sinne ei kannattaisi kiiruhtaa?

Mitä taas tuli Lontoon seurapiireihin, hän ei pahemmin edes välittänyt koko kaupungista. Hänellä oli toki kohtalaisen hauskaa ja hän oli tavannut varsin monia miellyttäviä ihmisiä, mutta seurapiirikausi vaikutti kammottavalta rahantuhlaukselta tytöstä, jolle olisi vallan mainiosti sopinut jäädä maalle ja etsiä sieltä järkevä sulhanen.

Mutta Marylle moinen ei käynyt alkuunkaan. ”Kun nain isäsi”, hän oli sanonut, ”vannoin rakastavani sinua ja kasvattavani sinut samanlaisella huolenpidolla ja hellyydellä kuin omaa vertani olevan lapsen.”

Kate oli saanut sanotuksi vain ”Mutta –”, kun Mary oli jo jatkanut: ”Vastuuntunnosta äiti-rukkaasi kohtaan – rauha hänen sielulleen – tehtäväni on myös huolehtia siitä, että päädyt avioliittoon, joka suo sinulle onnea ja turvaa.”

”Voisin saada onnen ja turvan maaseudulla”, Kate oli huomauttanut.

”Lontoossa on enemmän miehiä, joista valita”, Mary oli vastannut.

Siinä kohtaa Edwina oli liittynyt keskusteluun ja vakuuttanut, että olisi murheen murtama ilman sisartaan, ja koska Kate ei milloinkaan kestäisi nähdä sisartaan onnettoman, hänen kohtalonsa oli sinetöity.

Nyt hän siis oli Lontoossa ja istui likipitäen muodikkaalta alueelta vuokratun talon hieman nuhjuisessa salongissa.

Hän vilkuili ympärilleen illikurisena... ja nappasi aviisin sisareltaan.

”Kate!” Edwina kiljahti katsoen silmät tapillaan pikkuruista kolmionmuotoista paperinpalaa, joka lehdestä oli jäänyt hänen oikean peukalonsa ja etusormensa väliin. ”Minä luin sitä vielä!”

”Olet päättänyt sitä jo ikuisuuden”, Kate sanoi virnistäen. ”Sitä paitsi haluan lukea, mitä hän sanoo varakreivi Bridger-tonista tänään.”

Edwinan silmiä verrattiin yleensä seesteisiin skotlantilaisjärviin, mutta nyt ne tuikkivat vallattomina. ”Kylläpä varakreivi tuntuu kiinnostavan sinua kovasti, Kate. Oletko jättänyt kertomatta meille jotakin?”

”Älä ole höpsö. En edes tunne koko miestä. Ja vaikka tuntisin, juoksisin luultavimmin karkuun. Hän on juuri sellainen mies, jota meidän kahden tulisi välttää kaikin keinoin. Hän pystyisi kaiketi viettelemään vaikka jäävuoren.”

”Kate!” Mary parahti.

Kate irvisti. Hän oli unohtanut äitipuolen olevan kuulolla. ”Se on totuus”, hän lisäsi. ”Olen kuullut, että hänellä on ollut enemmän rakastajattaria kuin minulla syntymäpäiviä.”

Mary katsoi Katea hetken ja näytti puntaroivan, vastatako vaiko ei, ja sanoi lopulta: ”Aihe ei varsinaisesti ole teidän korvillenne soveliasta kuultavaa, mutta monella miehellä on.”

”Vai niin.” Kate punastui. Juuri mikään ei ollut yhtä sietämätöntä kuin yrittää esittää asiansa painavasti ja kuulla siten vakuuttava vastaväite. ”No, hänellä on sitten ollut kaksin

verroin. Hän on joka tapauksessa merkittävästi siveettömämpi kuin suurin osa miehistä, eikä Edwinan tulisi sallia sellaisen miehen kosiskelua.”

”Sinähän osallistut myös seurapiirikauteen”, Mary muistutti häntä.

Kate vilkaisi Marya sapekkaasti. Heille kaikille oli selvää, että jos varakreivi aikoi kosiskella jompaakumpaa Sheffieldin sisaruksista, Kate se ei olisi.

”En usko, että Lady Whistledownin sanomissa on mitään, mikä saisi mielipiteesi muuttumaan”, Edwina sanoi olkapäitään kohauttaen ja kurottautui lähemmäs Katea nähdäkseen lehden paremmin. ”Kynäilijä ei itse asiassa kerro paljonkaan hänestä. Tässä pikemminkin käsitellään elostelijoita yleisesti.”

Kate silmäili tekstiä. ”Hm”, hän hymähti, kuten hän tapasi halutessaan osoittaa ylenkatsetta. ”Arvelisin, että hän osuu oikeaan. Varakreivi tuskin astuu avioon tänä vuonna.”

”Sinusta Lady Whistledown osuu aina oikeaan”, Mary mumisi hymyillen.

”Useimmiten osuikin”, Kate vastasi. ”Myönnä pois, että juorupalstan pitäjäksi hän on varsin hyvin perillä asioista. Hänen arvionsa Lontoossa toistaiseksi tapaamistani ihmisistä on pitänyt paikkansa.”

”Sinun kannattaisi tehdä ihmisistä omat päätelmäsi, Kate”, Mary totesi kepeästi. ”Ei ole arvokkuudellesi soveliasta muodistaa näkemyksiä juorupalstan pohjalta.”

Kate tiesi äitipuolensa olevan oikeassa, mutta ei halunnut myöntää sitä. Hän tyytyi vain hymähtämään uudestaan ja kääntyi takaisin käsissään olevan lehden puoleen.

Lady Whistledown tarjoili eittämättä kiinnostavinta luetavaa koko Lontoossa. Kate ei ollut täysin varma, milloin juorupalsta oli alkanut ilmestyä – hänen kuulemansa mukaan edeltävänä vuonna. Yksi asia oli kuitenkin varmaa: oli Lady Whistledown sitten kuka hyvänsä (kukaan ei oikeastaan tiennyt hänen henkilöllisyyttään), hän vaikutti seurapiireissä ja

hänellä oli hyvät suhteet. Oli oltava. Yksikään seurapiirien ulkopuolinen henkilö ei olisi mitenkään saanut selville juoruja, joita hän esitteli aina maanantaisin, keskiviikkoisin ja perjantaisin ilmestyvällä palstallaan.

Lady Whistledown oli aina perillä kaikista uusimmista kuulo-puheista, ja muista palstanpitäjistä poiketen hän käytti empi-mättä ihmisten nimiä. Esimerkiksi edellisellä viikolla Lady Whistledown oli päättänyt, ettei keltainen väri imarrellut Katea, ja esittänyt mielipiteensä kursailematta: ”Tummahiuk-sinen neiti Katharine Sheffield näyttää keltaisissaan korventu-neelta narsissilta.”

Kate ei ollut pahastunut solvauksesta. Hän oli kuullut sanot-tavan useamman kerran, että vasta jouduttuaan Lady Whistle-downin solvaamaksi voi katsoa tulleensa noteeratuksi. Jopa Edwina, joka oli millä tahansa mittakaavalla suuri suksee seurapiireissä, oli kadehtinut Katea siitä, että tämä oli valikoi-tunut solvauksen kohteeksi.

Katea ei erityisemmin huvittanut osallistua Lontoon seura-piirikauteen, mutta kun hänen kerran oli pakko, hän ei tah-tonut olla aivan surkimus. Ja jos ainoa näyttö hänen menes-tyksestään seurapiireissä oli solvaus juorupalstalla, niin sillä hyvä. Kate ottaisi ilomielin vastaan kaikenlaiset huomion-osoitukset.

Kun Penelope Featherington sitten kehuskelisi tulleensa verratuksi ylikypsään sitrushedelmään pukeuduttuaan manda-riininoranssiin satiiniin, Kate voisi heilauttaa kättään ja huo-kaista dramaattisesti: ”Vaan minäpä olenkin korventunut nar-sissi.”

”Jonakin päivänä tuon naisen henkilöllisyys paljastuu, ja sil-loin hän on pulassa”, Mary sanoi yhtäkkiä kohentaen taas kak-kuloita nenällään.

Edwina katsoi äitiään kiinnostuneena. ”Uskotko todella, että joku pääsee hänen jäljilleen? Hän on onnistunut säilyttämään salaisuutensa jo yli vuoden ajan.”

”Mikään noin merkittävä tieto ei pysy salassa ikuisesti”, Mary vastasi. Hän pisti neulan kirjontatyöhön ja veti pitkän keltaisen langan kankaan läpi. ”Sanokaa minun sanoneen. Kaikki paljastuu ennemmin tai myöhemmin, ja kun niin käy, kaupungissa puhkeaa ennennäkemätön skandaali.”

”Jos tietäisin, kuka hän on, tahtoisin luultavasti hänestä parhaan ystävättären”, Kate julisti ja siirtyi yksilehtisen aviisin kääntöpuolelle. Hän on hävyttömän viihdyttävä. Ja sanottiin hänestä mitä tahansa, onhan hän miltei aina oikeassa.”

Samassa Katen pyylevänpuoleinen corgi jolkotti salonkiin.

”Eikö tuon koiran pitäisi pysyä ulkona?” Mary kysyi. Koira nojautui hänen jalkoihinsa läähättäen ja näytti odottavan muis-kausta. ”Kate!” Mary älähti.

”Newton, tänne heti paikalla”, Kate komensi.

Koira katseli Marya kaihoten ja lyllesi sitten Katen luokse, hyppäsi sohvalle ja asetti etutassunsa Katen syliin.

”Olet kohta yltä päältä karvoissa”, Edwina sanoi.

Kate kohautti olkiaan ja silitti koiran paksua, karamellin-väristä turkkia. ”Ei minua haittaa.”

Edwina huokaisi mutta kurotti kuitenkin taputtamaan koiraa pikaisesti. ”Mitä muuta Lady Whistledown sanoo?” Edwina nojautui uteliaana lähemmäs. ”Minähän en sattumoisin ehtinyt kääntöpuolelle asti.”

Kate hymyili. ”Ei paljonkaan. Vähäsen Hastingsin herttuasta ja herttuattaresta, jotka ilmeisesti saapuivat kaupunkiin tällä viikolla. Sitten on lady Danburyn tanssiaisten ruokalista, jota Whistledown luonnehtii ’yllättävän herkulliseksi’, ja varsin sääli-mätön kuvaus rouva Featheringtonin viime maanantain puvusta.”

Edwina kurtisti kulmiaan. ”Hän tosiaan tuntuu pilkkaavan Featheringtoneja melkoisesti.”

”Eikä ihme”, Mary sanoi ja laski kirjontatyön kädestään noustessaan ylös. ”Se nainen ei osaisi valita puvun väriä tyttä-rilleen, vaikka kaikki sateenkaaren värit tupsahtaisivat tarjolle hänen nenänsä eteen.”

”Äiti!” Edwina parkaisi.

Kate vei käden suulleen nauruaan pidätellen. Moiset nerokkaat sutkaukset Maryn suusta olivat harvinaista herkkua.

”Tottahan se on. Hän pukee nuorimpansa mandariinin-oranssiin. Jokainenhan nyt näkee, että tyttörukka kaipaa sinistä tai mintunvihreää.”

”Puithan sinäkin minut keltaiseen”, Kate muistutti äitiään.

”Ja olen siitä pahoillani. Opinpahan, ettei kannata kuunnella myyjätärtä. En olisi saanut milloinkaan epäillä omaa arvostelukyk्याni. Meidän on vain muokattava leninki Edwinalle sopivaksi.”

Koska Edwina oli Katea päätä lyhyempi ja hänen hipiänsä sävyltään reilusti vaaleampi, se ei olisi ongelma.

Kate kääntyi sisarensa puoleen ja sanoi: ”Kunhan muistat poistattaa hisaröyhelön. Se on hirvittävän häiritsevä. Ja kutittaa-kin. Minun teki mieleni repiä se irti Ashbournen tanssiaisissa.”

Mary pyöritteli silmiään. ”Olen sekä yllättynyt että kiitollinen, että katsoit soveliaaksi hillitä itsesi.”

”Minä olen yllättynyt mutta en kiitollinen”, Edwina sanoi hymyillen kujeilevasti. ”Ajattele, mitä kaikkea hauskaa Lady Whistledown olisi saanut irti tempauksestasi.”

”Aivan”, Kate sanoi virnistäen takaisin. ”Näen kuvauksen jo mielessäni: Korventunut narsissi riuhtaisee irti terälehtensä.”

”Minä menen nyt yläkertaan”, Mary ilmoitti ja puisteli päätään tyttäriensä kujeilulle. ”Älkää unohtako, että osallistumme illalla juhliin. Teidän kannattaisi kenties levätä hieman, ennen kuin lähemme. Meillä on jälleen edessämme pitkä ilta.”

Kate ja Edwina nyökkäsivät ja mumisivat myöntävästi, ja Mary keräsi kirjontatyönsä ja lähti salongista. Heti Maryn poistuttua Edwina kääntyi Katen puoleen ja kysyi: ”Oletko jo valinnut itsellesi puvun täksi illaksi?”

”Taidan pukeutua vihreään pukuuni. Tiedän, että minun pitäisi pukeutua valkoiseen, mutta pelkäänpä, ettei se sovi minulle.”

Elostelijana tunnettu varakreivi,
täydellinen morsianehdokas...
ja tämän kipakka sisar, joka aikoo estää
avioliiton hinnalla millä hyvänsä.

Anthony Bridgerton on valinnut itselleen vaimon. Vannoutuneelle poikamiehelle avioituminen on järkipäätös, ja kiikarissa oleva morsio, Edwina Sheffield, on kerrassaan harmiton nuori nainen, johon Anthony ei voisi vahingossakaan rakastua. Ikävä kyllä Edwina sisar Kate ei usko elostelijoiden voivan parantaa tapojaan. Katen asettuessa avioliiton esteeksi hän joutuu kerta toisensa jälkeen napit vastakkain Anthony kanssa. Kipinät sinkoilevat heidän välillään, mutta sehän johtuu vain ja ainoastaan inhosta, eikä niin?

Yllättävä rakkaus on 1800-luvun Isoon-Britanniaan sijoittuvan romanttisen Bridgerton-sarjan toinen osa. Kirjoihin perustuva tv-sarja on Netflixin kaikkien aikojen katsotuin.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-3364-2